

## Kalendri jut 1839<sup>mal</sup> ajastal.

Kuis koolmeister Jaan pühapäeva õddangul rahvale etteluggi ennistsi asjust, mes meie Eivlandi maal omma sündinu.

Koolmeister Jaan, se wanna ussutarw laste söbber, olli lasti kolimaja mannu kookokute nu, kui kirrik wäljaläts. Tallorahwas, nore nink wanna, olliwa sis pühapäewal õddango wasta kolistarren koon palwust piddaman. Laulti weel wimate wersikenne sõame kinnitamisses. And sis koolmeister lastile, ni kui neide jõud kand, Wannast wai Wastsest Testamentist tükki kätte luggeda, manniš neid armsaste, nink pallel neid wannambid, et nemma ka kottun suwweajal omme lasti holetusse sisse es jättas, et muido jo kil talwe kolitõ asjanda saas ollema.

Näggi nüüd Jaan ütte mihhe, ke ka enne temmale kolilats olli olnu, wailikkult saäl sain-weren saiswat, terret tedda nink üttel: „Sis om Jummal sinno, armas poig Hans, ka „jo kiudo kõrrast taggasi awwitanu? Nättal „otsa ollire saäl saisman; kül wois sedda wiljast olla.“

„Tenno Jõsandale!“ koste Hans, „kes „wannambide sõnna kulep, se saap iks eigen

„paigan läbbi! Ent se olli surembas waiwas, „et kats pühapäewa kerkute es sa, nink rühksi „sis ka täamba õkwa sija, sedda kallist tunnikest „siin piddama. Pühapäewa rõiwas ei olle kül „säljan, kui teekäüjal kunnake, ent palwusse „sõnna omma sõamest läbbi kaunu. — Ma ten- „na sis Jummalat se lige cest, mes temma „mulle se näddaliga ka saäl wõran paigan nätta „and.“

„Mes sinna sis ni ollet nännu?“ küsse koolmeister nink kask Hansul ette pole tulla, et mu ka kulesse. — Sis pääsi mihhel Hansul jut wallale nink naksi temma nida kõnnelema:

„Mo silma omma meie armsid üllembid wallit- „sejid, meie auwolikko Keisri herrat ja prowwat „nink neide lasti nännu, kea sel näddalil Saksa- „male omma reisnu. Oh, kuis minno waise süd- „da palli minno sissen, kui minna neid armsid „suri wannambid nätta sai!“

„Sait sinna sis kül, armas Hans, nätta, „mes wahhest meiesuggutse keake weel es näe;“ „— üttel koolmeister, — Jõsand olgo kül essi „neile surile rigi üllembile teesaatjas, nink õn- „ništago neide minnekit ja tullekite!“

Wäike Peter, Hanso noremb welli, hä ussin last opma ja tähhele pandma, sais jo law- we een, koddõ minnekit, ramat kæn, — se pand õkwa koolmeistri mannu taggasi nink küs- se: „Kül se Saksa- ma peas ütš wäga kallis, „armas ma ollema? Kuli iks, kuis ne sure „saksa, nink tona weel meie noorherra, sinna „male reisiwa. Ent to wois kül hä kawwen „olla?“